

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 19)

...

Một cái đập nhẹ vào vai bút Ba Thợ ra khỏi những suy nghĩ. Gã quay lại và bắt gặp khuôn mặt tươi cười của một thanh niên trẻ măng đang ngồi ở ghế sau. Anh ta đang ôm trên tay một đầu video vừa lấy trong hộp xộp ra:

-Chú có hàng không? - Người thanh niên hỏi.

-Thì sao? - Ba Thợ ngạc nhiên.

-Nếu chú không có hàng, khi nào qua cửa khẩu nhờ chú mang hộ cho cháu một cái đầu này. Cháu xin gửi chú ít tiền xài đỡ...

-Vậy còn thuê má thì sao? - Ba Thợ băn khoăn – Cái đầu máy mới tinh như vậy...

-Chủ khỏi lo đi. Hồng có hộp xộp, coi như đồ cũ. Chú cứ nói là mua về xài trong gia đình. Hồng có ai đánh thuế đâu. Cháu bảo đảm mà...

Lại thêm một thủ đoạn trốn thuế nữa. Thiệt là phong phú! - Ba Thợ trầm nghĩ rồi lắc đầu:

-Tôi cũng đi hàng. Sắp tới chỗ xuống rồi.

Người đàn bà có tên là Sáu cũng quay lại. Chị ta hỏi anh thanh niên kia:

-Mỗi đầu kiếm được nhiêu vậy, chú?

-Trừ mọi khoản chi phí, mỗi đầu được cỡ nửa chỉ thôi - Anh thanh niên cười - Hồng có ăn bằng xe máy. Mỗi con Cub có thể kiếm được tròn một chỉ. Tất nhiên là nếu trốn được thuế...

Người phụ nữ gật đầu:

-Ừa, thì cứ Nhà nước cấm cái gì, mình đi cái đó là trúng thôi.

Chú có rành giá xe máy Cam-pu-chia không? - Ba Thệu hỏi.

-Xe cúp đòi “bảy tám” cỡ bảy chỉ. Đòi “tám một” chót khoảng mười bốn, mười lăm chỉ.

-Vậy còn giấy tờ

-Tất nhiên là phải có giấy bán của bên Campuchia. Còn về bên mình thì phải hợp pháp. Ở Sài Gòn có những đường dây chuyên lo giấy tờ xe. Khỏi lo!

Anh thanh niên trả lời rồi đứng dậy đi hỏi những người khác trên xe để nhờ gửi hàng. Có vài ba người nhận. Có lẽ đó là những người đi du lịch hoặc công tác. Ôm một đầu máy vieo qua cửa khẩu cũng có thể kiếm được vài chục ngàn, đại gì không làm? Một hình thức đồng lõa tự nhiên và sòng phẳng - đó là điều rất bình thường muôn đời của những chuyến xe khách không chỉ ở tuyến đường qua biên giới này.

Chiếc xe dừng lại ở một địa điểm cách biên giới khoảng hai chục cây số. Ven đường đã thấy lộ nhô dân “chạy cơm”. Ba Thệu vỗ mạnh vào vai Lưu khiến hắn choàng tỉnh, bật dậy. Từ bên ngoài cửa sổ xe đã thấy hiện ra khuôn mặt nhăn nhó của Tư Bé. Hắn đã nhảy lên bám ở thành xe khi chiếc xe còn chưa dừng lại hẳn và hét lên bằng cái giọng the thé:

-Lẹ lên các cha! Ngủ quên à?

Chỉ trong ít phút, những chiếc xe máy, những bao gói và những thùng thuốc lá ngoại đã tới tập chuyển xuống. Hàng trên xe vơi hẳn. Những người “chạy cơm” mà hầu hết là thanh niên và trẻ con cỡ mười ba, mười bốn tuổi nhanh chóng chia ra thành từng nhóm theo chủ hàng. Họ xốc hàng lên rồi xăm xăm bước vào một con đường đất nhỏ ngay cạnh đó bằng những bước chân thành thạo. Tư Bé và Lưu cùng những chủ hàng khác cũng bước theo họ. Rồi Ba Thệu lại nhảy lên xe ca. Gã sẽ về chỗ Huy để tới chỗ đón hàng đã quy ước từ trước...

Chiều đang xuống dần. Hoàng hôn bắt đầu bao phủ lên cảnh vật mênh mông một màu vàng chói mắt. Qua cửa xe, Ba Thệu trầm ngâm ngó theo đoàn người mang hàng. Bây giờ họ chỉ còn là những thùng, những kiện đang nhấp nhô trên cánh đồng lúa. Chiếc xe nổ máy chạy tiếp đến cửa khẩu biên giới. Những làn gió mát lạnh tràn vào trong xe, mang theo hương thơm của đồng lúa sắp chín.

Ba Thệu thở phào nhẹ nhõm. Gã ngồi ngả người trên ghế đúng lúc anh thanh niên từ phía sau lại nhào người tới vỗ vỗ vào vai gã:

-Tuồng chú xuống chỗ vừa rồi chứ? Vậy chú chịu khó mang đỡ cho con một đầu máy nhen? Xin gửi chú trước ít tiền cà phê, chú cầm đỡ. Qua cửa khẩu, cho con xin lại...

Sau chuyến đi đó, Ba Thệu cùng nhóm của mình còn tiếp tục thêm mấy chuyến nữa. Hàng mang về chủ yếu vẫn là thuốc lá ngoại, đôi khi có cả đầu video hoặc xe Cub nếu có người đặt trước. Hương Giang đã tỏ ra là một người làm ăn tháo vát. Tất cả hàng đưa về, thị đều tổ chức tiêu thụ nhanh chóng và gọn ghẽ. Trong việc ăn chia, thị cũng tỏ ra khá sòng phẳng. Nếu chuyến nào thắng đậm, thị đều có khoản tiền thưởng thêm cho những người tham gia một cách hào phóng. Sau mỗi chuyến đi, Tư Bé cùng Lưu và Huy lại lăn xả vào với hai cô gái trẻ ở tiệm Hương Giang để bị lột gần hết tiền. Riêng Ba Thệu thì tỏ ra thờ ơ với những trò đó. Mục đích duy nhất của gã là tranh thủ kiếm tiền. Thái độ đó khiến Hương Giang hài lòng. Thị tận dụng mọi dịp để nhích lại gần, nhưng Ba Thệu thì lại luôn né tránh.

Cho đến tận bây giờ, gã vẫn còn ân hận về sự dễ dãi của mình đối với thị trong cái đêm đầu tiên ngủ lại ở tiệm ăn này. Hơn nữa gã vẫn không quên rằng Hương Giang là vợ bé của Năm Thiện. Giữa gã và tên Năm này vốn còn một mâu thuẫn là Thu, nếu lại thêm cả Hương Giang nữa thì chắc chắn sẽ thành to chuyện. Và điều quan trọng nhất là ở chỗ: gã không thích người đàn bà này. Bản tính của gã là như vậy. Cũng giống như những năm trước, khi đang bị cuốn hút vào hình bóng của Thùy Linh thì gã không còn khả năng rung động với người đàn bà nào nữa.

Nhưng chính sự lạnh lùng của Ba Thạo lại tạo ra sức hút mạnh hơn và Hương Giang sẵn đón gã lộ liễu đến mức một hôm Tư Bé vừa cười vừa nói với gã:

-Anh Ba số hên thiệt! Nhưng mà coi chừng đó ghen! Người ta đã nói rồi: cái giống đàn bà lạ lắm. Gần chúng thì chúng nhờn, mà xa chúng thì chúng lại oán...

Mặc dù rất khinh Tư Bé là một gã đại gái, Ba Thạo vẫn phải công nhận rằng lần này hắn đã nói đúng. Bởi vậy, gã luôn tự nhắc nhở mình phải cẩn thận hơn nữa...

Thêm mười ngày đã trôi qua từ sau vụ nhóm của Năm Thiện bị cướp ghe hàng. Như vậy là tính từ khi lên đường cùng với bọn chúng, đã gần một tháng Ba Thạo chưa trở về thành phố gặp Thu. Toàn bộ số tiền thu được qua những chuyến làm ăn, gã đổi thành vàng và cát kỹ. Cái gói nhỏ nằm trong túi quần bò cứ nặng dần lên. Bây giờ thì không những gã đã có thể lo được một chỗ ở mà còn dư ra chút ít để làm vốn. Gã thậm quyết định sẽ đi nốt chuyến cuối cùng và sau đó sẽ vĩnh viễn chia tay với cái đường dây buôn lậu và những kẻ mà gã đã ngáy đến tận cổ. Tất nhiên là gã giấu kín ý định đó của mình - kể cả đối với Tư Bé.

Sáng mai, cả bọn lại sẽ lên đường qua biên giới...

Vào thời điểm - khi Ba Thạo đang ngồi lặng lẽ trong góc tiệm của Hương Giang với những suy tính thì cũng là lúc Năm Thiện bước thẳng vào quầy hàng rực sáng ánh điện của Kiều Thi. Mười ngày qua đã đủ để cho vết thương ở bả vai của hắn lành. Không thèm đáp lại lời chào của gã Hưng đang ngồi sau quầy hàng, hắn bước thẳng vào bên trong. Ở đây Kiều Thi đang nằm ngả người trên đi văng. Một chân thì gác lên thành ghế, chân kia buông thõng dưới nền nhà lát gạch bông. Năm Thiện sững lại. Chưa bao giờ hắn bắt gặp Kiều Thi trong tư thế hờ hênh như thế.

Một thoáng im lặng trôi qua. Kiều Thi vẫn giữ nguyên tư thế, lặng lẽ quan sát vẻ mặt sừng sò của Năm Thiện đang hiện lên qua chiếc gương lớn và khẽ nhếch miệng cười. Vẫn không quay lại, thị nói với hắn:

-Ngồi xuống kia!

Năm Thiện lặng lẽ bước tới và ngồi xuống chiếc ghế tựa đối diện với đi vắng. Kiều Thi thong thả chống tay nhô lên. Thị giả bộ bực dọc:

-Về mà hồng báo trước vậy cha!

Năm Thiện thở dài. Hắn rút thuốc lá ra, châm lửa và bồng hỏi:

-Cô vẫn có thể bình thản như vậy sao?

-Thì sao? - Kiều Thi cũng đáp lại bằng một câu hỏi.

Hình như nổi uất ức được dịp ulla ra. Năm Thiện thổi mạnh vào đầu điều thuốc lá đang cháy trên tay làm cho tàn bay tung lên và nói bằng giọng khàn khàn:

-Thậm chí cô cũng chẳng thèm hỏi tôi còn sống hay đã chết nữa!

-Nhưng tôi đâu phải người để cho tụi nó cướp hàng? - Kiều Thi trả miếng - Hay anh tính đổ lỗi cho tôi?

-Việc xảy ra quá bất ngờ. Không thể lường trước được?

Kiều Thi như không nghe thấy lời thanh minh ấy. Thị cười khẩy và nói giọng lạnh tanh:

-Mà tôi cứ tưởng là anh sẽ không bao giờ còn dám tới đây nữa chứ?

-Cô nói vậy nghĩa là sao? - Năm Thiện ngạc nhiên.

Kiều Thi không thèm trả lời. Thị với tay lấy bao thuốc lá. Năm Thiện nhìn những ngón tay của thị đang bóc thuốc một cách sành sỏi, hỏi nhỏ:

-Cô tính cho tôi rút phải không? Còn tụi nó thì sao đây?

Kiều Thi đột nhiên cao giọng:

-Tụi nào? Từ bữa tới giờ có thấy cái mặt thằng chó nào đâu? Lặn mất tiêu cả lũ rồi.

Năm Thiện nhíu mày. Hắn im lặng ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

-Thôi được, chuyện đó sẽ tính sau. Còn bây giờ tính công xá ra sao đây?

Kiều Thi thực sự kinh ngạc:

-Công xá nào vậy?

-Về cái vụ vừa rồi đó - Năm Thiện giải thích - Theo như hợp đồng trước khi đi, mỗi đứa nửa chỉ. Riêng tôi tròn một chỉ!

Kiều Thi phá lên cười:

-Thiệt là hài hước! Anh nên hỏi tiền công ở chỗ ba cái thằng đã cướp hàng của tôi ấy!

Năm Thiện đứng bật dậy. Hắn trợn mắt:

-Cô nói giỡn hay nói thiệt?

Kiều Thi vẫn lạnh như tiền:

-Vậy còn cả một ghe hàng bị cướp thì ai thường đây? Ông chủ của tôi đang hỏi đó. Người ta chưa bắt thường, lại còn dám đòi tiền công!

Năm Thiện quẳng điếu thuốc đang hút dờ xuống nền nhà, lấy giày dẫm nát. Hắn khoanh hai tay trước ngực và nói bằng giọng gần như thầm thì:

-Cho cô một phút! Để ngay một chỉ lên bàn!

Kiều Thi cũng đứng phắt dậy. Một thoáng im lặng căng thẳng. Hai ánh mắt chạm nhau. Bàn tay của Nam Thiện đã bắt đầu run run và quờ xuống thất lung. Rõ ràng tên cướp này không biết đùa. Kiều Thi bất chợt hạ giọng:

-Thôi được!

Nói xong, thị bước lại mở ngăn kéo tủ lấy ra một cái nhẫn một chỉ. Đặt nhẫn xuống trước mặt Năm Thiện, thị bỗng mỉm cười:

-Đây là phần của anh. Nếu anh nhận lời giúp tôi một việc khác, tôi sẽ trả thêm chỉ nữa...

Trong khi đang đưa chiếc nhẫn lên ngắm soi kỹ lưỡng, Năm Thiện hỏi bằng giọng cũng đã dịu hẳn lại:

-Việc chi?

-Một việc rất đơn giản. Nhưng yêu cầu tuyệt đối bí mật. Mà phải làm ngay trong tối nay...

-Cô cứ nói.

Kiều Thi mỉm cười. Thị ghé sát lại phía Năm Thiện và thì thầm vào tai hắn mấy câu. Năm Thiện gật đầu ngay không chút lưỡng lự.

Vài phút sau, chiếc cub 70 màu đỏ của Kiều Thi có Năm Thiện ngồi sau đã lao vút đi trên đường phố tấp nập, bỏ lại sau lưng ánh mắt hằn học của Hưng đang ngồi sau quầy hàng. Khi chiếc xe đã đi khuất, gã trai trẻ ấy bỗng bật lên một câu chửi bằng tất cả nỗi ghen tuông của mình:

-Mẹ con đĩ chó. Hết thằng này tới thằng khác!...

Hưng đã nhầm khi nghĩ rằng Kiều Thi định bỏ bịch với Năm Thiện. Thực ra thị chỉ thuê tên cướp ấy làm cho mình một việc. Đó là “làm biến dạng cái bản mặt của một con đĩ” đã dám xúc phạm đến thị! Tiền công là một chỉ. Năm Thiện nhận lời không chút đắn đo. Từ trước tới nay, hắn đã từng thực hiện những hợp đồng còn nguy hiểm hơn nhiều. Đó là nghề của hắn.

Tối hôm đó, Kiều Thi đưa Năm Thiện đến một tiệm cà phê ở ngay cạnh cái hẻm - nơi Thu đang cư trú. Thị dặn dò kỹ cách tìm và sau đó hào phóng trả trước một chỉ cho Năm Thiện rồi quay trở về. Khi thị đã đi, Năm Thiện cũng thông thả bước vào trong hẻm. Công việc này đối với hắn quá dễ vì theo Kiều Thi cho biết thì “chắc chắn là con đĩ đang ở nhà một mình”. Nếu quả đúng là như vậy, hắn sẽ thực hiện hợp đồng ngay và sau đó sẽ chuồn thẳng về chỗ Hương Giang ở Hóc Môn. Từ sau khi bị thương, hắn vẫn chưa nhận được tin tức gì của thị và bọn đàn em. Bằng linh cảm, hắn đoán rằng

Hương Giang đã tung tiền ra để nắm lấy đường dây buôn lậu này. Nếu đúng như vậy, đó sẽ là một thuận lợi đối với hắn. Quan hệ làm ăn với Hương Giang chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nhiều so với Kiều Thi và ông chủ vẫn đang giấu mặt của thị.

(Còn tiếp)

Đức Dũng